

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 256/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Jířím Martausom, advokátom, 1. mája 113/19, Liptovský Mikuláš, proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2Tos/115/2025 z 8. januára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenu ústavnému súdu 5. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva zaručeného čl. 17 ods.1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva zaručeného čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením krajského súdu sp. zn. 2Tos/115/2025 z 8. januára 2026 (ďalej len „druhohstupňové väzobné rozhodnutie“), jeho zrušenia a formulovania príkazu krajskému súdu prepustiť sťažovateľa z väzby na slobodu, priznania primeraného finančného zadost'učinenia 10 000 eur, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1Tk/2/2014 z 24. marca 2015 (ďalej len „prvý odsudzujúci rozsudok“) v spojení s rozhodnutím nadriadeného súdu právoplatne uznaný vinným zo spáchania zločinov lúpeže a nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere deviatich rokov. Následne bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2To/73/2022 z 26. apríla 2023 (ďalej len „druhý odsudzujúci rozsudok“) právoplatne uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy (v štádiu pokusu), zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami a prečinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami. Druhým odsudzujúcim rozsudkom krajského súdu bol zároveň zrušený výrok o treste prvého odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, ktorým bol sťažovateľovi uložený úhrnný trest

odňatia slobody vo výmere deviatich rokov a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťdva rokov.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva, že sťažovateľ požiadal o povolenie obnovy konania v trestnej veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 1Tk/2/2014, v ktorej bol vydaný prvý odsudzujúci rozsudok okresného súdu. Okresný súd uznesením sp. zn. 29Nt/16/2022 z 31. októbra 2024 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie o povolení obnovy konania 1“) návrhu sťažovateľa vyhovel a povolil v predmetnej trestnej veci obnovu konania, pričom súčasne zrušil prvý odsudzujúci rozsudok okresného súdu v spojení s rozhodnutím nadriadeného súdu v celom rozsahu vo vzťahu k osobe sťažovateľa (ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad). Za obsahovo nadväzujúce rozhodnutie (a teda implicitne zrušené, pozn.) považoval aj druhý odsudzujúci rozsudok krajského súdu, ktorým bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody. Preto podal v zákonnej lehote, ako sám uviedol, z opatrnosti, sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu o povolení obnovy konania 1, v ktorej žiadal, aby krajský súd bez vyslovenia zrušenia sťažnosťou napadnutého rozhodnutia do jeho výroku sám doplnil, že sa ruší aj výrok o súhrnnom treste odňatia slobody vo výmere 22 rokov, ktorý bol sťažovateľovi uložený druhým odsudzujúcim rozsudkom krajského súdu. Krajský súd uznesením sp. zn. 2Tos/129/2024 z 30. decembra 2024 (ďalej len „zamietajúce uznesenie“) sťažnosť sťažovateľa zamietol. Zamietajúce uznesenie krajského súdu sťažovateľ napadol ústavnou sťažnosťou. V tejto argumentoval, že aj keď krajský súd jeho sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu o povolení obnovy konania 1 zamietol, nič to nemení na okolnosti, že aj bez takejto doplnenej formulácie výroku rozhodnutia už došlo aj k zrušeniu obsahovo nadväzujúceho výroku o súhrnnom treste na základe vykonateľných právne záväzných výrokov. Vzhľadom na tento sťažovateľov predpoklad o zrušení výroku aj o súhrnnom treste a keďže súd sám nerozhodol zároveň rozsudkom o primeranom treste za ostávajúce trestné činy, pri ktorých právoplatné uznanie viny zostalo obnovou nedotknuté, a ani nevzal sťažovateľa do väzby, sťažovateľ tvrdil, že je aktuálne pozbavený osobnej slobody bez existencie právoplatného a vykonateľného výroku rozsudku o treste odňatia slobody alebo uznesenia o väzbe, pričom napriek tomu okresný súd ani krajský súd nenariadili jeho prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Týmto postupom bolo podľa sťažovateľa porušené základné právo na osobnú slobodu, resp. základné právo nebyť pozbavený slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. O ústavnej sťažnosti ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. I. ÚS 308/2025 z 11. júna 2025, v ktorom konštatoval porušenie práv sťažovateľa a zároveň formuloval záväzný právny názor, v ktorom ozrejmil, že nebol (a mal byť) zrušený výrok o uložení súhrnného trestu druhého odsudzujúceho rozsudku krajského súdu, na základe ktorého sťažovateľ vykonáva trest odňatia slobody (aj keď nie ako rozhodnutie nadväzujúce na pôvodne uložený trest), pretože výrok o uložení súhrnného trestu sa z povahy tohto zákonného inštitútu vzťahuje na všetky skutky viacčinného súbehu trestných činov a bez „prvého“ odsúdenia, ktoré bolo pri povolení obnovy konania správne zrušené vo výroku o vine, stráca takýto súhrnný trest svoje opodstatnenie. Zároveň ozrejmil, že okresný súd prvostupňovým rozhodnutím o povolení obnovy konania 1 vlastne zrušil už zrušený výrok o treste (úhrnnom – poznámka) z prvého odsudzujúceho rozsudku okresného súdu, čo je aplikačne nemožné a nevyvoláva žiadne právne účinky. Ústavný súd preto zamietajúce uznesenie krajského súdu zrušil, vrátil mu vec na nové konanie a prostredníctvom formulovaného právneho názoru ho zaviazal k vykonaniu nápravy označeného pochybenia.

4. Krajský súd v intenciách záväzného právneho názoru vysloveného v popísanom náleze ústavného súdu uznesením sp. zn. 2Tos/49/2025 zo 4. septembra 2025 (ďalej len „zrušujúce uznesenie“) zrušil prvostupňové rozhodnutie o povolení obnovy konania 1 okresného súdu a uložil mu, aby znova konal a rozhodol. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 29Nt/16/2022 z 11. decembra 2025 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie o povolení obnovy konania 2“) podľa § 394 ods. 1 a 4 písm. a) Trestného poriadku povolil obnovu konania v prospech sťažovateľa v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 1Tk/2/2014, podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku zrušil prvý odsudzujúci rozsudok okresného súdu vo výroku o vine (v spojení s rozhodnutím nadriadeného súdu), zrušil druhý odsudzujúci rozsudok krajského súdu vo výroku o treste a následne tiež zrušil prvý odsudzujúci rozsudok okresného súdu vo výroku o treste (v spojení s rozhodnutím nadriadeného súdu). Takisto podľa § 403 Trestného poriadku rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a o nenahradení väzby sťažovateľa miernejšími alternatívnymi opatreniami. O sťažnosti sťažovateľa, ktorú podal proti všetkým výrokom o väzbe prvostupňového rozhodnutia o povolení obnovy konania 2 okresného súdu, krajský súd rozhodol druhostupňovým väzobným rozhodnutím, ktorým ju ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuluje názor, že splnenie podmienok na jeho väzbu po povolení obnovy konania bolo z teoretického hľadiska možné posudzovať zásadne len vo vzťahu k trestnej veci, vo vzťahu ku ktorej bola obnova konania povolená. Ďalej argumentuje, že jeho väzba vo vzťahu k trestnej veci pokrytej povolenou obnovou konania však nie je možná. Toto tvrdenie odôvodňuje porušením jeho práv, ktoré bolo konštatované spomínaným nálehom ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 308/2025 z 11. júna 2025. Dôvodí tiež okolnosťou, že mu v rámci obnoveného konania nebude možné uložiť prísnejší trest ako bol úhrnný trest odňatia slobody vo výmere deviatich rokov, ktorý mu bol pôvodne prvým odsudzujúcim rozsudkom okresného súdu uložený, pričom v rámci výkonu trestu odňatia slobody realizovaného v rámci súhrnného trestu (uloženého druhým odsudzujúcim rozsudkom krajského súdu) vykonal už jedenásť rokov, a teda výkon väzby po povolení obnovy konania mu už nebude možné v obnovenej veci započítať do vykonaného trestu.

6. V ďalšom bode sťažovateľ prezentuje argumentáciu, v ktorej odkazuje na nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 8/2023 z 28. apríla 2023, ktorým bolo konštatované porušenie jeho práva na osobnú slobodu v rámci dovolacieho konania týkajúceho sa jeho druhej trestnej veci (pokus vraždy a ďalšie trestné činy postihnuté druhým odsudzujúcim rozsudkom krajského súdu), keď dovolací súd po zrušení odvolacieho rozhodnutia a konštatovaní porušenia zákona v neprospech sťažovateľa rozhodol o jeho väzbe podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku bez predošlého vypočutia. Sťažovateľ v nadväznosti na to formuluje názor, že táto skoršia nezákonnosť jeho väzby v rámci rozhodovania o dovolaní vylučuje možnosť, aby bol v tejto trestnej veci opätovne vzatý do väzby v rámci povolenej obnovy konania.

7. Napokon sa sťažovateľ v závere ústavnej sťažnosti pokúša spochybnit' závery konajúcich súdov, ktorými zdôvodnili jeho preventívnu väzbu, kde neguje obsah správy z ústavu na výkon trestu odňatia slobody signalizujúcej jeho negatívne správanie v podmienkach výkonu trestu (že nie je pravdou, že svojím správaním ohrozuje iné osoby v prostredí ústavu; že nie je pravdivé tvrdenie

o tom, že si má právne normy interpretovať subjektívne, vo svoj prospech a že nie je pravdou, že prechovával nedovolený predmet, nôž, keďže podľa jeho vyjadrenia ho používal iba na krájanie chleba a jeho držba mu bola vopred dovolená).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Obsahom argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa je uplatnená námietka porušenia jeho označených práv, ku ktorému malo dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do väzby po povolení obnovy konania týkajúceho sa časti skutkov z viacčinného súbehu trestných činov, za ktoré všetky bol sťažovateľovi uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťdva rokov.

9. Ústavný súd považuje za potrebné v súvislosti s otázkou konformnosti odôvodnenia väzobného rozhodnutia všeobecného súdu pripomenúť, že sa v tomto smere jeho úloha obmedzuje na posúdenie otázky, či je odôvodnenie namietaného rozhodnutia ústavnoprávne korektné a z tohto dôvodu aj akceptovateľné, a že kasačný zásah ústavného súdu prichádza do úvahy v prípade takého rozhodnutia všeobecného súdu o väzbe, ktoré by zakladalo zjavný omyl či exces pri posudzovaní podmienok väzby, prípadne by bolo iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd (m. m. napr. II. ÚS 98/2024, III. ÚS 372/2025).

10. Na účel posúdenia dodržania nevyhnutných parametrov druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu, a to v spojení s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia o povolení obnovy konania 2 okresného súdu, na ktoré sa krajský súd ako na vecne správne odvoláva, sa ústavný súd podrobne oboznámil s ich obsahom, a teda s dôvodmi, o ktoré krajský súd a okresný súd opreli svoje závery o nevyhnutnosti obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa väzbou podľa § 403 Trestného poriadku v spojení § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

11. Okresný súd v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia o povolení obnovy konania 2 prezentoval preskúmanie tak formálnych, ako aj materiálnych podmienok väzby. V prvom rade citoval obsah § 403 Trestného poriadku, podľa ktorého ak obvinený vykonáva trest odňatia slobody uložený mu v pôvodnom rozsudku, súd zároveň s rozhodnutím o povolení obnovy konania podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku rozhodne o väzbe (vzatí do väzby alebo nevzatí do väzby, a to aj pri nahradení väzby). Uznesenie o väzbe je vykonateľné právoplatnosťou rozhodnutia o povolení obnovy konania a ak nie je ďalej ustanovené inak, lehota väzby začína plynúť od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o povolení obnovy konania. Poukázal tiež na súvisiaci § 77 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého dĺžka trvania väzby, o ktorej bolo rozhodnuté v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku podľa § 403 Trestného poriadku, sa posudzuje samostatne a nezávisle od dĺžky trvania väzby v pôvodnom konaní. K splneniu základného predpokladu v rámci materiálnych podmienok väzby, teda k existencii dôvodnosti trestného stíhania sťažovateľa, okresný súd odkázal jednak na právoplatný výrok o vine druhého odsudzujúceho rozsudku krajského súdu (pokus vraždy a ďalšie trestné činy), a tiež na trestné stíhanie (obnovené), v rámci ktorého je sťažovateľ dôvodne podozrivý zo spáchania zločinu lúpeže a ďalších trestných činov. Existenciu dôvodnej obavy z pokračovania v trestnej činnosti v prípade ponechania sťažovateľa na slobode [väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] okresný súd podporil poukazom na veľmi závažný charakter popísanej trestnej činnosti (jej násilnosť), kde akcentoval

osobitne okolnosti skutku, za ktorý je sťažovateľ právoplatne uznaný vinným druhým odsudzujúcim rozsudkom krajského súdu a ktorým je strelba sťažovateľa s úmyslom usmrtenia na zasahujúceho príslušníka polície počas policajného zákroku zatýkania sťažovateľa. Okresný súd tiež pripomenul, že z pôvodného súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere dvadsaťdva rokov sťažovateľ vykonal jedenásť rokov, dva mesiace a osemnásť dní. V celkovom kontexte v neposlednom rade poukázal na negatívne správanie sťažovateľa v rámci výkonu trestu (fyzické konflikty sťažovateľa s inými odsúdenými, porušenie zásad slušného správania, nátlakové správanie voči personálu ústavu, prechovávanie nepovoleného predmetu – nabrúseného noža), kde sťažovateľ bol v dôsledku tohto správania opakovane zaradený do oddielu s bezpečnostným režimom. Predostrel tak negatívny osobnostný profil sťažovateľa, ktorý podľa vyjadrenia okresného súdu svoje vystupovanie reguluje, avšak len dovtedy, kým sa situácia vyvíja podľa jeho očakávaní, interpretácia právnych noriem je u sťažovateľa subjektívna, vykladaná v prospech seba. Uzavrel tak, že všetky popísané okolnosti vo vzájomnom súhrne zakladajú dôvodnosť obavy z možného pokračovania v trestnej činnosti v prípade ponechania sťažovateľa na slobode. Náhrada väzby sťažovateľa bola okresným súdom odmietnutá s poukazom, že v sťažovateľom prípade, kde je právoplatne uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu (vraždy), je možnosť nahradenia väzby miernejšími inštitútmi podmienená existenciou výnimočných okolností prípadu podľa § 80 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré u sťažovateľa nie sú splnené a charakter trestnej činnosti vo všetkých jednotlivých skutkoch indikuje nespôsobilosť alternatívnych opatrení zabezpečiť dosiahnutie účelu, ktorý inak plní väzba.

12. Krajský súd v úvode odôvodnenia druhostupňového väzobného rozhodnutia interpretoval, že podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku predpokladom na rozhodovanie o väzbe po povolení obnovy konania je skutočnosť, že obvinený vykonáva trest odňatia slobody uložený mu v pôvodnom rozsudku. Krajský súd zdôraznil, že za takýto pôvodný rozsudok je potrebné považovať druhý odsudzujúci rozsudok krajského súdu, ktorým bol uložený sťažovateľovi súhrnný trest odňatia slobody, ktorý vykonával pred povolením obnovy konania. Podľa názoru krajského súdu z tejto okolnosti vyplýva záver, že okresný súd rozhodujúci o povolení obnovy konania sťažovateľa bol oprávnený rozhodovať o väzbe vo vzťahu k trestnej veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 28Tk/2/2015, resp. pred krajským súdom pod sp. zn. 2To/73/2022 (pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy a ďalšie trestné činy, pozn.). Ďalej k sťažnostným námietkam sťažovateľa dôvodil, že ústavným súdom zmienený zákaz zmeny k horšiemu (v náleze I. ÚS 308/2025) sa týka až finálneho ukladania trestu v obnovenom konaní, a teda sa netýka rozhodovania o väzbe po povolení obnovy konania, pri ktorej zostávajú zachované všetky možnosti predpokladané § 403 Trestného poriadku. Neprijal ani argumentáciu sťažovateľa obsahujúcu tvrdenie, že väzba po povolení obnovy konania je v jeho prípade vylúčená, lebo ide o opätovnú väzbu, v ktorej sa nachádzal v rámci konania o dovolaní. Krajský súd vylúčil opodstatnenosť použitia pojmu opätovná väzba a vysvetlil, že nejde o opätovnú väzbu, pretože väzba po povolení obnovy konania nie je nijako spätá s väzbou sťažovateľa, ktorá bola posudzovaná dovolacím súdom, keďže ide o dva odlišné mimoriadne opravné prostriedky, s ktorými sú spojené rozdielne spôsoby vedenia konania a rozhodovania o väzbe. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením preskúmaného rozhodnutia okresného súdu, pokiaľ ide o otázku danosti konkrétnych skutočností zakladajúcich dôvodnosť obavy predpokladanej § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (dôvody tzv. preventívnej väzby). Krajský súd tu v podstate zopakoval argumenty okresného súdu a potvrdil správnosť jeho postupu, keď

tento pri riešení dotknutej otázky zohľadňoval nielen závažný násilný charakter trestnej činnosti (pokus vraždy a ostatné trestné činy), ale aj správanie sťažovateľa počas výkonu trestu odňatia slobody. Všetky označené skutočnosti v spojitosti s absenciou výnimočných okolností prípadu sťažovateľa, ktorú (absenciu) akcentoval aj okresný súd, považoval za dôvody, ktoré súčasne vylučujú možnosť náhrady sťažovateľovej väzby miernejšími alternatívnymi opatreniami.

13. Hneď v úvode ústavný súd považuje za potrebné upozorniť na veľmi závažnú okolnosť, ktorú však – vzhľadom na titul, na základe ktorého sa ústavný súd trestnou vecou sťažovateľa zaoberá – nie je možné riešiť v konaní pred ústavným súdom, keďže svedčí v sťažovateľov neprospech. V sťažovateľovom prípade celkom zjavne neboli podmienky na povolenie obnovy konania splnené. V zmysle okresným súdom aplikovaného § 394 ods. 4 písm. a) Trestného poriadku je síce „rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť“ dôvodom na obnovu konania, ide však o individuálne rozhodnutie týkajúce sa priamo osoby obvineného, ktorý návrh na povolenie obnovy konania uplatňuje, čo však celkom zjavne nie je prípad sťažovateľa, ktorý iba odkazuje na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva v analogickej situácii, ako je jeho trestná vec, toto individuálne rozhodnutie sa však týka inej obvinenej osoby, nie sťažovateľa. Okolnosti svojej trestnej veci (porušenie práva na zákonného sudcu) bolo teoreticky možné účinne uplatňovať na základe dovolania, je však zjavné, že v čase, keď sťažovateľ uplatnil návrh na povolenie obnovy konania, mu trojročná zákonná lehota pre podanie dovolania už márne uplynula. Okresný súd a krajský súd tak povolili obnovu konania bez splnenia zákonnej podmienky. Svoj postreh ústavný súd v tomto rozhodnutí prezentuje nad rámec v záujme prevencie do budúcnosti, aby sa dotknuté rozhodnutie okresného súdu v spojení s rozhodnutím nadriadeného súdu nestalo tzv. neželaným precedensom pre budúce iné konania o návrhoch na povolenie obnovy konania.

14. Je potrebné ozrejmiť, že súčasné obmedzenie osobnej slobody sťažovateľa väzbou je výsledkom osobitnej procesnej situácie. Táto vyplýva na strane jednej z toho, že vo vzťahu k sťažovateľovi bola povolená obnova konania, čo malo za následok zrušenie odsudzujúcich rozhodnutí, na základe ktorých sťažovateľ vykonával dlhoročný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťdva rokov. Na strane druhej je táto situácia osobitná preto, lebo k zrušeniu druhého odsudzujúceho rozsudku krajského súdu nedošlo kvôli tomu, že by bol dôvod na revíziu jeho odsudzujúcich záverov, ale len kvôli tomu, že týmto rozhodnutím bol sťažovateľovi uložený súhrnný trest odňatia slobody, ktorý pokrýva aj skutky, pre ktoré bola povolená obnova konania. Paradoxná situácia vyplýva z toho, že podľa § 404 ods. 3 Trestného poriadku pri uloženom úhrnnom alebo súhrnnom treste po obnove konania len v jednej z vecí súd určí primeraný trest za ostávajúce trestné činy len vtedy, ak bola vec vrátená prokurátorovi do prípravného konania. Nemožnosť použitia tejto konštrukcie len z dôvodu, že vec sťažovateľa nebola vrátená do prípravného konania, sa javí ako legislatívna nedokonalosť, ktorá vedie k obmedzeniu osobnej slobody väzbou, hoci nemožno vylúčiť dôvodnosť obmedzenia osobnej slobody výkonom trestu odňatia slobody za právne nespochybnené skutky v druhej trestnej veci (druhý odsudzujúci rozsudok krajského súdu), v ktorej došlo k uloženiu súhrnného trestu.

15. Povolenie obnovy konania v sťažovateľovej veci vedenej pred okresným súdom pod sp. zn. 1Tk/2/2014, kde mu bol pôvodne uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere deväť rokov spôsobilo situáciu, keď obnova konania zasiahla nielen toto konanie, resp. oba výroky prvého

odsudzujúceho rozsudku okresného súdu (výrok o vine, aj výrok o treste), ale zasiahnuté bolo aj druhé odsúdenie (pokus vraždy a ostatné trestné činy), kde síce výrok o vine ostal právoplatný, avšak bol zrušený výrok o treste, keďže skutky z tohto druhého trestného konania boli pokryté súhrnným trestom. Uvedené okolnosti, zvlášť za situácie, keď jeden zo skutkov druhého odsudzujúceho rozsudku krajského súdu je typovo najzávažnejší a aktuálny Trestný zákon umožňuje zaň uložiť v okolnostiach veci sťažovateľa podľa 145 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody na dvadsať rokov až dvadsaťpäť rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie, podľa názoru ústavného súdu jasne odôvodňujú, aby bola dôvodnosť väzby sťažovateľa po povolení obnovy konania posudzovaná vo vzťahu k trestnej činnosti z prvého trestného konania (ktoré bolo obnovené), ale aj vo vzťahu k trestnej činnosti z druhého trestného konania. Preto treba argumentáciu sťažovateľa o nemožnosti skúmať existenciu podmienok väzby po povolení obnovy konania vo vzťahu k druhej trestnej veci, ako celkom nesprávnu odmietnuť.

16. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľa spochybňujúce správnosť zrušujúceho uznesenia krajského súdu, ktorým podľa názoru sťažovateľa krajský súd nemal zrušiť všetky výroky prvostupňového rozhodnutia o povolení obnovy konania 1, resp. mal ponechať ako nedotknutý výrok o povolení obnovy konania, ktoré argumenty sa potom snaží sťažovateľ preniesť v prospech svojich záverov o nekonformnosti aktuálnych rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu o väzbe sťažovateľa po povolení obnovy konania, ústavný súd iba v stručnosti poznamenáva, že zrušujúce uznesenie krajského súdu nie je predmetom tejto ústavnej sťažnosti a teda predmetom posudzovania, pričom sťažovateľ sa ho podľa zistení ústavného súdu nepokúsil spochybníť ani prostredníctvom inej ústavnej sťažnosti. Tieto jeho námietky sú teda vo vzťahu k namietanému druhostupňovému väzobnému rozhodnutiu krajského súdu irelevantné. Treba konštatovať, že v časovom úseku existujúceho a zároveň právoplatného prvostupňového rozhodnutia o povolení obnovy konania lokresného súdu bol titulom obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa výkon súhrnného trestu odňatia slobody, keďže tento nebol (aj keď správne mal byť) prvostupňovým rozhodnutím o povolení obnovy konania lokresného súdu (v spojení so zamietajúcim uznesením krajského súdu) zrušený. Nie je teda opodstatnené tvrdenie sťažovateľa, že uvedený úsek obmedzovania jeho osobnej slobody nebol nijako pokrytý.

17. Takisto argumentácia sťažovateľa o vylúčení možnosti väzby sťažovateľa po povolení obnovy konania v dôsledkom porušenia jeho práva na osobnú slobodu v rámci dovolacieho konania (pri rozhodovaní o vzatí sťažovateľa do väzby podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku) sa javí od počiatku ako celkom nesprávna a teda zjavne neopodstatnená. Spomínaný exces pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa v dovolacom konaní, keď sťažovateľ nebol a mal byť vypočutý (v rámci druhého trestného konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 28Tk/2/2015, resp. pred krajským súdom pod sp. zn. 2To/73/2022 – pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy a ďalšie trestné činy), konštatovaný nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 8/2023 z 27. apríla 2023, nesúvisí s rozhodovaním o väzbe sťažovateľa po povolení obnovy konania, neovplyvňuje negatívne splnenie formálnych podmienok tejto väzby a teda nevylučuje (ako sa pokúša vyvodiť sťažovateľ) možnosť jeho vzatia do väzby v rámci povolenia obnovy konania. Inými slovami, procesný exces pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa v rámci dovolacieho konania (absencia osobného vypočutia) sa automaticky neprenáša do rozhodovania o väzbe sťažovateľa v rámci povolenia obnovy konania, a teda neovplyvňuje (negatívne) splnenie formálnych podmienok tejto väzby.

18. Po podrobnom oboznámení sa s odôvodnením druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu a tiež odôvodnenia ním preskúmaného rozhodnutia okresného súdu ústavný súd konštatuje, že sa nemôže stotožniť s námietkami sťažovateľa, v rámci ktorých spochybňuje dostatočnosť dôvodov, resp. tých konkrétnych skutočností, o ktoré sa opiera konajúcim súdom prezentovaná obava z pokračovania v trestnej činnosti v prípade ponechania sťažovateľa na slobode. Už v minulosti opakovane judikoval, že charakter skutku, teda charakter a povaha trestnej činnosti, z ktorej spáchania je väzobne stíhaný obvinený dôvodne podozrivý a na ktorú súd aj v sťažovateľovom prípade pri zdôvodnení preventívnej väzby odkazuje, je spojená s osobou tohto obvineného, vypovedá práve o ňom a môže poskytnúť v závislosti od individuálnych okolností toho-ktorého prípadu aj jeho osobnostnú charakteristiku, informácie o jeho správaní v určitých relevantných situáciách, čo sú informácie, ktoré ako také môžu mať pre účely väzobného rozhodovania relevantnú výpovednú hodnotu (pozri napr. II. ÚS 576/2024 a II. ÚS 42/2026). Je toho názoru, že je opis konkrétnych skutočností opodstatňujúcich u sťažovateľa preventívnu väzbu, ponúknutý v odôvodnení druhostupňového väzobného rozhodnutia krajského súdu v spojení s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia o povolení obnovy konania 2 okresného súdu dostatočne výpovedný a presvedčivý, náležité podporujúci dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti v súlade s § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Záver o danosti dôvodov preventívnej väzby u sťažovateľa má podľa názoru ústavného súdu výraznú oporu (okrem iného) v okolnostiach charakteru trestnej činnosti (závažná násilná trestná činnosť), predovšetkým v prípade skutku pokusu vraždy namiereného voči zasahujúcemu príslušníkovi polície, u ktorého je mimochodom vina sťažovateľa právoplatne ustálená a tiež v prípade skutkov lúpeže, kde vina sťažovateľa zatiaľ potvrdená nie je. Treba zároveň povedať, že sa dôvody, ktoré obe konajúce súdy prezentovali ako tie konkrétne skutočnosti, ktoré podporujú dôvodnosť preventívnej väzby, neopierajú len o charakter trestnej činnosti. Súčasťou dôkazného rámca je aj oficiálny materiál dokumentujúci správanie sťažovateľa vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý signalizuje zjavne negatívny osobnostný profil sťažovateľa a ktorého obsah nemôžu spochybňovať len nepodložené tvrdenia sťažovateľa o jeho nepravdivosti. Všetky tieto prezentované skutočnosti, ktoré konajúce súdy v odôvodnení svojich rozhodnutí zrozumiteľne popísali, podľa mienky ústavného súdu súčasne predstavujú dostatočný skutkový podklad na odôvodnenie záveru o nemožnosti náhrady väzby sťažovateľa alternatívnymi opatreniami, ktoré by vzhľadom na osobnosť sťažovateľa neboli spôsobilé účel väzby zabezpečiť.

19. Vzhľadom na predchádzajúce čiastkové závery sa väzobné rozhodovanie krajského súdu nejaví ústavnému súdu ako svojvoľné. Ústavný súd je toho názoru, že v odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd poskytol v spojení s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia o povolení obnovy konania 2 okresného súdu sťažovateľovi dostatočne konkrétne a náležité argumenty podporujúce zákonnosť postupu pri rozhodovaní o jeho väzbe, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy v dotknutých rozhodnutiach konajúce súdy prezentovali, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich postup pri rozhodovaní o väzbe po povolení obnovy konania. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci krajský súd, ktorý v konečnom dôsledku vyhodnotil u sťažovateľa splnenie podmienok na jeho väzbu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti označeného rozhodnutia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii

zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa ich názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012).

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

21. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2026

Peter Molnár
predseda senátu